

POMAHAJ BÓH

ČASOPIS EVANĀELSKICH SERBOŬ

10. číslo

Budyšin, oktobr 1960

Lětnik 12 10

Hrono na winowc 1960

Ja chcu Knjezej spěwać swoje žiwe dny a swojeho Boha chwalić, tak dołho hač sym.

Psalm 104, 33

Wězo: Štož do žaneho Boha nje-wěri abo štož na njeho njedžiwa, dokelž je jemu wšitko wšo jedne we wěcach wěry, tón tež njebudže a njemóže jemu spěwać swoje žiwe dny a jeho njechwali a nječesci. Kak móhli to sebi wot tajkeho žadać?

Tajcy pak my njejsmy. My wěmy, zo wot njeho wotwisujemy, my jemu dowěrjamy, my jeho ruku přeco zaso přimamy. A jeho wupřestrěna ruka je Jezus Chrystus!

A hdyž temu tak je, potom dyrbi naše hesło być a wostać, Knjezej spěwać a jeho chwalić, tak dołho hač smy. Přetož my wěmy, zo mamy so jemu džakować za wšitko, štož smy a štož mamy. A wosebje, hdyž je nam jedyn dzeń daty, kiž je wuzběhnjeny z rjada druhich dnjow, kwasny dzeń, narodny dzeń abo hewak jubilejny dzeń, potom hinak njemóžemy, hač zo bychmy Knjezej spěwali a jemu česć dali, jemu kamjeń wopominanja stajejo kaž Samuel w Eben-Eceru a prajili: Hač sem je Knjez nam pomha!

Zo tajke spěwanje pak njesmě jenož być wěc našeho erta a jazyka, to je tež wěste. Pawoł w lisće na Efeziskich wo tym řeči, zo mamy něšto być ke chwalbje jeho krasnosće! Haj, ze wšěm, štož smy a mamy, z cyłym swojim zadźeržowanjom dyrbymy jemu česć dawać, kiž jemu słuša, wšo jedne, hač so w tym wokomiku jara zbožownje čujemy abo nic. Přetož my wěmy, zo tym, kiž Boha lubuja, wšitke wěcy k lepšemu słuža.

Tuž spěwaj Knjezej pak z hłosom, sy-li muzikalny, pak bjez hłosa, njesy-li muzikalny, — hač tak abo hinak, to je woprawdže wšo jedne! Na kóždy pak chwal

Hospodujće radži

Tutu přikaznju je dopjelnił tón, kiž je w poslednjeje wójnje hłódnemu pólskemu abo francoskemu jatemu so najěsć dał, jemu jeho dočista roztorhane nohajcy wuzul a nowe dał, kiž je jemu dał při swojich kachlach so zwohrěwać, njedžiwajce stracha, kotřež jemu samemu z tym hrožeše. Tehdom sće njewědžo jandželow hospodowali. Štož sće jednemu z tych wbohich činili, to sće Chrystusej samemu činili. Zbožny kóždy, kotryž tehdom tule skladnosć skomdžil njeje. Nětko je wona nimo. Bohu budž džak!

Ale koho mamy džensa radži hospodować? My nimamy žanych chudych mjez nami, kotrymž dyrbjeli Chrystusa skibu chlěba abo nowu košlu dać. To je wuspěch socialistiskeho hibanja. W druhich krajach mru čłowjekojo z milijonami hłodu. Wšědnje zahłódnja na zemi 100 000 ludźi. Jich njezabudźmy! Ewangelske cyrkwyje su loni wjele milionow pjenjez nahromadziłe a jim póstałe.

Ale tu steji: Hospodujće radži (Rom. 12, 13).

Abo kaž w teksće na 14. njedzelu po swj. Trojicy rěkaše: Njezapomńće, zo byšće radži hospodowali; přetož přez to su někotři njewědžo jandželow hospodowali (Hebr. 13, 2).

Naši předarjo njesu so najskěrje wosebje z tutym słowom zaběrali na předowanju. Ja tež nic. Wšitcy wšak wěmy, što to rěka: rad hospodować. Žadyn wopyt njesmě z domu wuńć, zo njeby něšto pojědl, znajmjeńša pak šalku dobreho kofeja wupił. To by była hubjena hospoza, kotraž njeby hosća za blido přinjesla.

jeho, tak dołho, hač sy žiwy, z myslemi a ze słowami a ze skutkami!

La.

A hlejće, runje z tutym — wšak starym, dobrym, serbskim wašnjom mnje husto njesmilnje dračujuće. Kak rady bych toho abo tamneho raz wopytał, ale ja nimam chwile cyłe pođnja so k njemu wusydnyć, a mój luby přecel wšak tež tak wjele chwile za mnje nima. Na hodžinu abo pođra na najwujace bych móhl k njemu zastupić, ale što budže? Zastupiwiš pola lubeho přecela budu so z nim a jeho lubej mandželskej, što wě kak dołho, dla kofeja wadžić, zo byštaj mi jón zalutowało: „Ja wšak nimam wjele chwile. — Přińdu tola runje hakle wot wobjeda. — W měsće na mnje čakaju. Nječince sej žanu haru. — Ty, luba Marka, wšak maš tak a tak hižom džěla dosć. — Ja wšak tež sylny kofej njesmém pić.“ Ja prošu, swarju, skiwlu, ale wšitko je podarmo. Luba, přecelna, spróčniwa a jara hospodliwa hospoza je hižom do kuchiny čeknyła, běha tam a sem, přikrywa blido na najrjenješo. A tajke rjenje přikryte blido je wšak hižom samo na sebi lubozny napohlad. Tu so jewi duša a kultura doma! Hospoza njelutuje žaneje prócy. Chětrje je doběžala do konsuma a tam něšto tykanca nakupiła, Skiba chlěba ze slowkowym wusmušom wšak by mi lubša była, ale luba hospoza chce mi tola pokazać, zo sym jeju ze swojim wopytom zwjeselił, a wyše toho dyrbju tola z nowa widžeć, zo wona wě, što so słuša.

Skónčnje so zesydamy za blido, a wo čim dyrbju najprjedy rěčeć? „To tola trjeba njebě. — Tajki dobry tykanc! Wotkel jón maće? — Tele rjane kwětki.“ — Mjez tym so čas minje. Město jedneje sym tam dvě hodžiny přebywał. Nětk pak wo šiju dale! Dyrbju tola čas zaso někak nachwatać.

Wy lube, dobročiwe, pilne, hospodliwe hospozy, ranjam Was

z tutymi rjadkami? Ach, to njeje mój wotpohlad. Mam však Was lubo, Wy swěrne, sprócniwe duše. Chcu však jenož Wam a sebi žiwjenje wolózić.

Abo chcu snano Bože słowo korigować? To Bóh zwarnuj. Wězo płaci za wšón přichod: Hospodující radži. Wašnje a wobsah hospodowanja pak je so přeměnił. Wo tym dajće mi krótko słowčko prajić.

Na 6000 km je swj. Pawoł přepučował jako wotročk našeho Knjeza Jezom Chrysta. A kajke běšo to wobćežne pućowanje po dróhach, po šćežkach, abo tež bjez kóždeho puća w pusćinach a w chabłacych lóždach po morju. Rubježnicy jeho nadpadowachu. Džiwje zwěrjata hrožachu jeho zežrać. Póhanjo a Židža běchu jeho njeprěceljo, kotřiž jeho přescěhowachu a do jastwa mjetachu. Hlód a lačnosť, zyma a horcota jeho čwělowachu. Na morju so jemu wjace króc lóžd rozlamu. Čitajće tola 2. Kor. 11, što je wbohi japoštoł wšo dyrbjał ducy po puću wustać. Hospodliwe domy z luby mi hospozami, kotrež ani prócy ani jědže njelutowachu, zo bychu swjeho droheho hosća derje pohosćile, to běše kóždy króc z nowa za japoštoła dar wot Boha. Hréch by był, tajkemu wbohemu zbitemu a sprócnemu póslej Ewangelija swój dom zapowědzić.

Hdyž so my džensa mjezsobu wopytujemy, potom naše pućowanje dawno tak wobćežne njeje. My njetrjebamy so bojeć horcoty ani zymy ani hloda ani lačnosťe ani rubježnikow ani džiwich zwěrjatow. Nas čwěluje jenož jene, — zo nimamy chwile. Ani wopytar ani wopytany nima chwile. A tola chcemy rad jedyn druhemu dojěć pohladać. Nětk budźće tola rozumni a wužiwajće krótkie mjejšiny swojeje bjesady. Rady hospodować rěka w tym padže, zo su jedyn druhemu tak intensiw wěnujemy kaž jenož móžno. Radio a wosebje dalokowidžak (Fernsehen) hnydom hasnyć!! Hdyž dale do dalokowidžaka hladaš nježiwajcy wopyta, jeho nanajhórje haniš a raniš.

Hišće zawčerawšim mějachmy mjez Serbami dobru kulturu wopytowanja. Tajki wopyt běše rjana swjatočnosť. To pak běše tež wosebita wěc, hdyž wuj z konjom přijědže. Wšo měješe swoje wosebite formy: přenje witanje na dworje, wupřahowanje konja, witanje a slěkanje w domje. Wšo běše dostojne, přetož mějachu

chwile. A runje chwile my džensa wjace nimamy. Tohodla je najwjetša lubosć, najdrohotniši dar, najsmilniša dobroćiwosć, kotruž móžeš swojemu hosćej wopokazać, zo maš wokomik chwile za njeho.

Nětko je na času, zo nowe formy swjeho hospodowanja namakamy. Jenož někotre pokiwy:

Nichtó nima chwile. To je po wšitkownje znate. Tuž njerěčmy wo tym dołho, zložmy so po tym.

Zawjedženje reformacije w Hrodzišću

Hdyž je so reformacija w léce 1517 we Wittenbergu započala a so bórže po cylej Ewropje rozšěrila, chcemy so raz prašec, hdy je so wona w Hrodzišću zawjedla.

W léce 1559 běchu wizitacije w Hornjej Lužicy. Aha! — budžeja sej Hrodzišćanscy wosadni prajić — potajkim smy hižom loni 400lětny jubiley reformacije měli a naš farar je zabył, nas na to dopomnić. Ně, tomu tak njeběše, přetož so reformacija tehdy jenož wokoło Biskopice a w saskich herbskich krajach započu, w Hrodzišću hišće nic.

A to měješe so takle: zawjedženje reformacije njeběše na wsach wěc luda a wědomja kaž w městach, ale bohužel wjele bóle wěc knjejstwa. Knjejstwo započu z tym, hdyž sej mysleše, zo by najpřihodnišo bylo. Tehdy knježeše w Hrodzišću Maxenec swójba a Hauke von Maxen běše tón, kiž w léce 1560 přenjeho lutherskeho předarja do swojeje wosady powoła. Katólski farar w Hrodzišću,

Serbska cyrkej w Kamjencu

Nic dołhe, ale wutrobne wopyty. Hospoduj mjenje čělo, ale wjele bóle dušu. Budź dušny!

Daj so po móžnosći mało poslušować, přetož twoja hosćicielka nima žanu služobnu. Wšo džělo, štož jej načiniš, dyrbi wona sama činić. Kaž powědaju, wuhornu sej tež mužojo w Americe po wobjedze rukawy a pomhaju hospozy wopłokować. To však so mi tež zaso njeby chcyło.

Měrcin Šley, pak wosta dale w zastojnstwje. Lutherski předar běše jeho kaplan a toho dyrbješe płacić. So wě, zo wón to nječinješe. Tohodla tež předar zaso woteńdže a knjejstwo powoła druhého a samo třećeho. Třeći skónčnje wosta. Katólski farar tež wosta. 1575 přindže nowy lutherski předar. Katólski farar zaso wosta. 1585 tohorunja! To potajkim rěka, zo móžeše wosada wot léta 1560 (do 1587 abo 1588!) lutherske a katólske předowanja sluchać, Bože wotkazanje na katólske a lutherske wašnje swječić. Kelko wosadnych je w léce 1587 (abo 1588), jako zemře posledni katólski farar, hišće katólskich bylo a kelko bě lutherskich, to njewěmy.

Čitamy, zo je sej Njehorňske knjejstwo 1585 luthersku Bibliju (čiščanu wot Jana Luffta we Wittenbergu) kupiło. A samsne knjejstwo powoła tež nětko lutherskeho fararja a lutherskeho kaplana. Wolfgang Ziegler běše patrón, kotryž to činješe. Jeho narowny kamjeň widžiš hišće při cyrkwi.

Ale dołho je trało, doniž njeběchu wšitcy wosadni lutherscy. Tak to je, hdyž jenož prikazuješ a na mēnjenje luda njesluchaš: 1659 dyrbi knjejstwo luthersku wučbu zaso pozbudzić. 1818 so wosada wobara, katólske swjedženje swjateje Marje wotstronić. A hišće džensa swjećimy žnjowy džakny swjedžen jara zahe — kaž w katólskich časach: Marje do njebjes wzaća (15. awgusta).

Njeda nam to rozmyslować? Smy da scyła woprawdže lutherscy křescenjo. Luby přecel mi něhdy rjekny: „Wěr mi, ja widžu hišće romski duch nad Hrodzišćom...“

Potajkim: Reformacija je so w Hrodzišću drje hižo 1560 zawjedla, ale hdy je doskónčnje do byla, to njewěmy. Wo tym stare pisma mjelča.

Farar Lazar-Bukečanski pjeđžesatnik

Naš luby, mjez ewangelskimi Serbami powšitkownje znaty farar Gerat L a z a r - Bukečanski swjeći 16. winowca swoje pjeđžesaćiny. W dżakownosći chcemy tutu składnosć wuźić, swojemu lubemu bratrej w zastojnstwje a předsyźe našeho Serbskeho cyrkwinskeho dnja a Konwenta serbskich ewangelskich duchownych zbožo přeć, spominajo na jeho woporniwe a zaslužbne skutkowanje mjez nami.

W léce 1931 so z nim zeznachmy na serbskim seminarje pola njeboh wyšeho fararja Zarjenka w Chwaćicach. Z wulkej prócu tehdom swoje přenje serbske sady tworješe. Jeho nan drje bě Serb a pochadžeše z Noweje Wsy pola

Rakec. Tola jako póstowy zastojnik bě — jako narodži so jemu 16. winowca 1910 jeho jenički syn Gerat — w Hirschfeldze pola Žitawy. Jeho mać, kotraž je hišće při nim na Bukečanskej farje žiwa, je němska. Tuž je bjez džiwa, zo mały gimnazijast Žitawskeho humanistiskeho gimnazija serbski njemóžeše. Ale hižom při našim přenim zetkanju w Chwaćicach běše widzeć, zo ma naš bratr Lazar wutrajnu pilnosć a bohate duchowne dary, zo serbsku řeč nawuknje. Bě to za njeho zbože, swoju wutrobu móc serbskemu ludej přichilić. Njeje wón z toho jenož měł nuzu a wopory njesć? Jako bě w léce 1934 swoje přenje teologiske pruwowanje zložil, přińdže do Łupoje za wikara a léto pozdžišo hižo do Minakała, hdžež dósta 2. małego rózka 1936 swoju duchownsku ordinaciju. Tu w Minakale je směł přeni króć tak pra-

wje so jako duchowny we swojej wosadze wuwić. Wosada měješe jeho lubo a wón skutkowaše tam we wšej swěrnosći. Tuž so woženi ze Serbowku, z Hanku Wyrgaćec, dżowku njeboh serbskeho Nosačanskeho fararja. Rjane léta w Minakale pak so njenadžicy skónčichu ze započatkom wójny a z jeho wuhnaćom ze Serbow do Rudnych hór, do Jöhstadta. A nětko njeby jeho trjebało nič z Jöhstadta čerić, njebychu-li serbske wosady jeho trjebaše. A tak nastupi naš luby jubilar w léce 1948 čežki, jara čežki puć do Hodźija. W jeho swěrnosći a pilnosći bě jemu spožčene, tež tu sej zaso dobyć dowěru a lubosć wulkeje wosady, kotraž jeho nihdy na nihdy nočeyše pušćić, hdyž jeho pro-

šachmy, zo by wosyroćenu Bukečansku wosadu po smjerći našeho njezapomniteho přenjeho serbskeho superintendenta Mjerwy přewzał. Tež tutón wopor je naš bratr přinjesl. Wšitke tele wopory jenož tohodla, dokelž bě serbsku řeč nawuknyl a nětko tež z lubosću w njej Bože słowo serbsce předowaše. A tola so njebojimy, zo naš luby farar Lazar móhl wobžarować, zo je so narodej swojich serbskich wótcow zaso přiwobroćil. My mamy jeho wutrobnje lubo a sej jeho česćimy a to wšak je rjana mzda za wšelke wobćežnosće.

Bóh Knjez chcył jeho dale nam zdžerzeć, jemu dać strowosć a čikosć a swoje žohnowanje k jeho skutkowanju!

Džěcaca nuza — staršuju wina

Do wěrneho, zbožowneho mandželstwa słuša džěćo. A my křescenjo njemóžemy hinak, hač z najwjetšej džakownosću wopřimnyć tutón Boži džiw — nastaće, rosćenje a zrawjenje žiwjenja. Za koho njebychu hodžiny, kotrej je při lóžku swójeho strowego, spjaceho džěsa sedžał, sobu najzbožowniše swójeho žiwjenja byle!? Koho z nas njehnujetej swětłej, jasnej džěcaćej wóće, kiž bjez falša, poľnej dowěry a lubosće na nas dorostlych hladatej.

Elka njeměješe nana a mać, kiž byštaj mi přihłosowaloj. Elka je pjatnaće lět stara, ale hakle tak wulka, kaž džesaćlětna. Hakle nětkle je běhać nawuknyła. Elka na tebe njehlada, hdyž přińdžeš, tež nic, hdyž ju z mjenom wołaš. Wona steji abo sedži zwjetša změrom a hlada z pochmurjenym mjezwoćom. Hladać wšak to njemóžeš mjenować, skerje wudžerać. Tež to cyle njetrjechi. Hdyž do Elcyneju woćow hladaš, zo strožiš. Jeje woći stej bjez žiwjenja. Jenož jenički króć, jako ju k sebi stlóćich a majkach a přeco zaso jeje mjeno wołach, zablyskny z daloka škrěćka w jeje woćomaj, jako by mje rozumila a spóznala, zo derje z njej mjenju.

Hdyž Elku widžiš, zda so čí, zo sebi hłowu łama wo ćmowych mocach, kiž we njej zachadžeja. Tola Elka sej hłowu njełama, přetož njemóže ani rěčeć ani myslić. Elka sej njehrajka a njemóže sama jěsć. Elka je wysoko słabomyslana.

Zeznach ju w Bodelschwingowym domje we Wolmirstedt pola Magdeburga, we wustawje Znutřkowneho misionstwa.

Wójstwě, hdžež so džěći zaběrachu a harowachu, namakach dvě sotře a dvě šulerce, kiž so wo nje starachu. To so stawa tydjenje doľho, měsacy doľho, léta doľho, husto cyle žiwjenje.

Wosrjedz wšjeje hary a wšeho njeměra bě jedne džěćo wójstwě, kiž wosta změrom: W kućiku stejese Elka, pochmurjena a sprostnjenja, w rukomaj džeržeše pisany kuluch z drjewa, bjez zmysła a bjez zaměra. Njewědžeše, zo móže sej z kuluchom hrajkac. Nima ani instinkt zwěrjeća — a je tola čłowjek! Džěćo jedneje maćerje a jednoho nana, wot Boha k tomu postajene!

Tola muž a žona so Boha njebojištaj a hrěšištaj, jako džěćo plodžištaj. Běštaj wobaj wopitaj.

H. B.

Nowy film wo Jězusu

Danski filmowy basnik Th. Dreyer je napisal scenarij filma, w kotrymž chce zwobraznić „žiwjenje Jezusa ze židowskeje perspektiwu“. Film ma so wjerćeć w Palestinje a ma być historisce wěry. Zaměr tohole filma je, zblizić Židow a křesćanow. W filmje maja Židza rěčeć hebrejsce, Romjenje łaćansce a sudne sceny budžeja w grekskej řeči.

(Po „Kostnickich Jiskrach“)

Křescanska kupa

Libanon je horaty kraj w Africe. Jeho hory sahaja z módreho Srjedźneho morja a su zdžěla na 3000 m wysoke. Hišće w aprylu widziš na jich wjerškach sněh ležeć, mjez tym zo zrawja deleka w dołach a při morju oranže a druge plody. Wjele cuzych pučuje do tohole rjaneho a stroweho kraja, kiž ma sam jenož něhdže milion wobydlerjow. Stawizny Libanona su pisane. Tak njenamakaš tam žanu swójsku kulturu abo za tutón kraj typiskich, swojoraznych ludźi. Feniciski lud, Egipća, wulke mócnarstwa ranja, Grekojo, Romjenjo, mohamedanojo, křižne wójny a naposledk Francozojo dachu Libanonej jeho raz. Kaž wšudže w orienće, so tež tu ze wšej wušiknosću a překlepanosću wikuje a cuzy ma kedžbować, zo překupc jeho nješlipnje. Tak je so w městach wulke bohatstwo nahromadziło, předewšěm w 500 000 wobydlerjow wulkej stolicy kraja Bajrut. Wot toho časa, zo słuša město Haifa sobu do Izraela, su přistawne město Bajrut wrota do Bliskeho ranja. Dołhe rynki awtow, moderne garaže a wysoke domy widziš w Bajruće.

Ani jeničke předowanje

„Njejsym žane jeničke předowanje słyšał, njejsym žane jeničke předowanje słyšał!“ Stonaše muž we wulkej dušinej nuzy na smjertnym ložu ležo. Dušopastyr, kiž při nim sedžeše, wědžeše, zo bě mrějacy swěru kemši chodźił a mysleše sej, zo so jemu rozum mući. „Ja tola wěm, zo sće w swojim žiwjenju husto kemši był a potajkim tola tež wjele předowanjow słyšał“, tróštowaše farar. Chory pak při tym wosta: „Haj“, tak wón džeše pomału z čichim a jasnym hłosom, „ja drje sym poměrnje porjadnje kemši chodźił. Ale tutón čas, předewšěm te poł hodzi-

W zanjesenych wjeskach na horach pak knježi wulka chudoba. Hlinjane a trawjace třěchi, žane wodowody, žana elektriska swěća, lědma awta, husto hubjene puće, za to pak wósy, wjelbludy a prastara ratarska technika. Tohodla wjele ludźi do města čeka. A tola je to duchownje strowy lud. Tež w městach wostanu woni zwjazani ze swojej starej domizny w horach.

Połojca wobydlerstwa je mohamedanska, tamni su křescenjo, zwjetša katólsky. Libanon je kupa křescanstwa wosrjedz žołmjaceho morja islama. Tu móžeja křescanscy misionarajo skutkować a njetrjebaja so bojeć, zo so jim džěło zakaza, móžeje arabsku rěč wuknyć a so zadželać do žiwjenja orienta. Tež tu bě trjeba, dać misionarske džěło z wulkeho džěla do rukow domoródných. A byrnjež wšě tele ludy džensa same swoje puće du, su křescenjo w Libanonej wutrobne zwjazani z cuzymi misionarami a rady na nich słušaja, přetož wědža, zo naš Knjez njeje znał a njeznaje žane mjezy a zo je čerpjeł za wšěch, njech su čmo-weje abo swětłeje barby.

ny předowanja, sym porjadnje k tomu wužił, zo bych sej w myslach wšitke džěla, kotrež sym zańdženy tydžeń dokonjał, hišće raz předstajił. Zdobom rjadowach swoje džěło na nowy tydžeń. Hewak mějach přeco wjele džěla a njemějach chwile, rozmyslować. Ale čišina a měř w cyrkwi mje k tomu zawjedže. A tola chodžach wotemše ze začuóm, zo sym swoju winowatosć dopjelnił a sej myslach, zo ma mje Bóh za pobožneho čłowjeka. Nětk pak jemu wuznawam tule swoju wulku winu! Prošu, pomhajće mi, pomhajće mi!“

Njeje to hnujace? Porjadu pod klětku sydał a tola žane předowanjesłyšał? Bě to klětka předarja, kiž njeprédowaše bjez wušiknosće a bjez synosće swjateho Ducha. Bě to mócný škotski předar dr. Guthrie, kotrehož je wuznaće tutoho mrějaceho čłowjeka hluboko hnuło. Tež tu běchu černje, „starosć swěta a jebanje bohatstwa“, kaž Jezus w swojim přirunanju wo wšelakorej roli praji, symjo podusyłe a jemu zeschadžeć njedaše. P. L.

Jelizo njewěriće, njewobstejiće

(Jes. 7,9)

Něhdy běše wosobny knjez, kotrehož přeceljo a přiwuzni běchu ze swojej lochkomyslnosću sami na tym wina, zo nětkole w cuzym kraju w jastwje tradachu. Knjez pak so tohodla rudžeše a so rozsudzi, jich wuswobodzić.

zamkane. Nichtó njeměješe kluč.

Jastwo bě wobtwjerdžene a ze-

Knjez pak bě sej jón po wulkich prócach a wobćežnosćach wobstarał a nětko sputa stražmištra a poda jatym přez džěrku kluč, zo bychu wotamknyli a so z nim domoj wróćili. Či pak so zesydachu a počachu radu składować a sej kluč wobhladować. Knjez jich prošese, zo maja durje wotamknyć a zo njesmědža so komdžić. Woni pak dale wuradžowachu a někotři počachu na kluču wokoło mištrować, doniž njebě tak zekřiwnjeny, zo so wjace do klučoweje džěrki njehodžeše...

(Po Matthiasu Claudiusu)

Z našich wosadow

Z Barta. W strowosći a čilosći móžeštaj ratar Gusta Lorenz a jeho mandželska Marta rodž. Pětrec w Rakojdach njedželu 11. septembra 1960 swój zloty kwas swječić. Wěrował bě jeju před 50 lětami w Hrožčanskim Božim domje naš njezapomnity farar lic. theol. O. Mrózak. Swjatočnosć zloteho kwasa bě nětk w bartskej cyrkwi a steješe pod hesłom: Chwal Knjeza, moja duša a njezapomń jeho dobrotow. Spěwy cyrkwinskeho chora a sola młodeho wobdarjeneho spěwarja wobkručihu tute słowo psalmista. Pozawnski chor bě jubilejneju mandželskeju rano doma postrowił. Njech tajke chwalenje dale klinči w jeju wutrobje.

Nakładnistwo Domowina. — Licenca č. 733 Wuchadza jónkróc za měsac. — Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchowných. — Hłowny zamowitwy redaktor: superintendent G. Wirth - Njeswačidlski. Čiść: III-4-9, Nowa Doba, čišćernja Domowiny w Budyšinje

Serbowki
na našim
Cyrkwinskim
dnju